

Tyszkiewicza Eustachego

Dzielnice: Wola

Osiedla: Młynów

Atrybuty: Nazwy pamiątkowe Od polskich postaci historycznych

Rok utworzenia nazwy: 1919

Opis

hrabia Eustachy Tyszkiewicz herbu Leliwa (1814-1873) - archeolog, historyk, kolekcjoner, działacz społeczny, etnograf, tłumacz. Był ciotecznym bratem Emilii Plater, przyszedł na świat w rodzinnych dobrach w Łohojsku (dzisiejsza Białoruś). Po ukończeniu gimnazjum w pobliskim Mińsku przeprowadził się do Petersburga, piastując tam obowiązki bibliotekarza. W 1835 roku powrócił do rodzinnego majątku, zajmując się prawie wyłącznie badaniami archeologicznymi okolicznych terenów. Pięć lat później został marszałkiem powiatu borysowskiego a także kuratorem gimnazjum mińskiego. Rozpoczął wówczas misję edukacyjną wśród miejscowej ludności, otwierając szkoły i zapewniając utrzymanie nauczycielom (jedną z nich prowadził we własnych dobrach). W 1855 roku stworzył w Wilnie Komisję Archeologiczną - swego rodzaju towarzystwo historyczne swobodnie działające na terenie Litwy - a rok później otworzył tam Muzeum Starożytności. Do jego największych zasług należy renowacja grobu Barbary Radziwiłłówny i fundacja pomnika króla Władysława IV Wazy w miejscowej katedrze. Dokonał transkrypcji starych dokumentów starosłowiańskich, hebrajskich oraz tatarskich, udało mu się także uzyskać zgodę władz carskich na prace konserwatorskie znacznej części księgozbioru bibliotek Załuskich oraz Radziwiłłów. Po upadku powstania styczniowego muzeum zostało zamknięte a ponad 70 000 zbiorów zniszczone lub rozproszone w celu zatarcia śladów polskości. Z części uratowanych książek w 1867 roku utworzono w Wilnie Bibliotekę Publiczną. Sam opublikował m.in. "Rzut oka na źródła archeologii krajowej, czyli opisanie niektórych zabytków starożytności odkrytych w zachodnich guberniach Cesarstwa Rosyjskiego" i "Badania archeologiczne nad zabytkami przedmiotów sztuk i rzemiosł w dawnej Litwie i Rusi Litewskiej". Zmarł w Wilnie. Spoczywa: Cmentarz na Rossie w Wilnie.

Ciekawostki

Przed wojną mieściły się tu kompleksy magazynowo-produkcyjne z rampami podjazdowymi. Obok powstawały domy dla robotników. Co ciekawe, w domach instalowano sedesy drewniane, ale mieszkańcy kamienicy nr 7 złożyli protest i drewniane wymieniono na betonowe!

Stan obecny:

Bloki osiedla Młynów. Powstały w 1948-66 wg proj. Michała Przerwy-Tetmajera, Haliny i Tadeusza Kowalskich oraz Zbigniewa Waclawka.

Nr 42: Zespół Państwowych Szkół Muzycznych nr 3 im. Grażyny Bacewicz.

Data nadania nazwy: 1919.10.31
